

IBDIS

We know
back

Enid Blyton este una dintre cele mai populare scriitoare de cărți pentru copii. Cărțile ei s-au vândut în peste 500 de milioane de exemplare și s-au bucurat de nenumărate traduceri.

A scris peste 600 de cărți pentru copii și sute de povestiri. Cărțile din seria *Cei cinci faimoși* sunt printre cele mai îndrăgite, alături de cele care alcătuiesc seria *Copacul Depărtărilor*.

Născută la Londra, în Marea Britanie, în 1897, Enid Blyton a trăit mare parte din viață la Buckinghamshire. A adorat câinii, grădinăritul și traiul la țară. Cunoștea o mulțime de lucruri despre pomi, flori, păsări și animale. Dorset, comitatul unde sunt plasate câteva din aventurile celor cinci faimoși, era unul din locurile ei preferate.

**ENID
BLYTON**

Cei cinci faimoși Cei cinci la Cuibul Contrabandiștilor

Traducere din engleză
de Mariana Buruiană și Alex Moldovan

arthur

— Ei bine, poate că acum ne vom distra în liniște! spuse Marybelle. Nu mai vreau aventuri.

— A, dar noi mai vrem! spuseră ceilalți.

Cu siguranță, vor mai avea parte. Se știe că aventurile nu-i ocolesc pe aventurieri!

Cuprins

CAPITOLUL UNU. Întoarcerea la vila Kirrin	5
CAPITOLUL DOI. Șocul din toiul nopții	14
CAPITOLUL TREI. Unchiul Quentin are o idee	23
CAPITOLUL PATRU. Cuibul Contrabandiștilor	32
CAPITOLUL CINCI. Funingine Lenoir	41
CAPITOLUL ȘASE. Tatăl vitreg și mama lui Funingine	50
CAPITOLUL ȘAPTE. Groapa ascunsă	60
CAPITOLUL OPT. O plimbare interesantă	69
CAPITOLUL NOUĂ. Cine-i în turn?	78
CAPITOLUL ZECE. Timmy face gălăgie	87
CAPITOLUL UNSPREZECE. George e îngrijorată	96

CAPITOLUL DOISPREZECE. Block are parte de o surpriză 105
CAPITOLUL TREISPREZECE. Biata George! 114
CAPITOLUL PAISPREZECE. O descoperire misterioasă 124
CAPITOLUL CINCISPREZECE. Întâmplări ciudate 132
CAPITOLUL ȘAISPREZECE. Dimineața următoare 141
CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE. Misterul se adâncește 150
CAPITOLUL OPTSPREZECE. Descoperiri ciudate 159
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE. Domnul Barling vorbește 168
CAPITOLUL DOUĂZECI. Timmy vine în ajutor 178
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU. O călătorie pe sub deal 187
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI. Totul se termină cu bine 195

Peripețiile celor cinci faimoși nu se opresc aici!
Citește câteva pagini din următorul volum al seriei
Cei cinci faimoși și trăiește emoția
aventurii alături de personajele tale preferate!

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**BLYTON, ENID****Cei cinci faimoși: Cei cinci la Cuibul Contrabandiștilor** / Enyd Blyton;

trad. din lb. engleză de Alex Moldovan și Mariana Buruiană. – București:

Editura Arthur, 2024

ISBN 978-630-321-570-9

I. Moldovan, Alex (trad.)

II. Buruiană, Mariana (trad.)

821.111

Enid Blyton

*The Famous Five: Five Go to Smugglers' Top*The Famous Five®, Enid Blyton® and Enid Blyton's signature are registered
trademarks of Hodder & Stoughton Limited

Text © 2017 Hodder & Stoughton Limited

Cover illustrations by Laura Ellen Anderson

Illustrations © 2017 Hodder & Stoughton Limited

All rights reserved.

© Editura Arthur, 2024, pentru prezenta ediție

Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART

Întoarcerea la vila Kirrin

Într-o zi, la începutul vacanței de Paște, patru copii și un câine călătoreau cu trenul.

— Ajungem imediat, spuse Julian, un băiat înalt și voinic, cu o expresie hotărâtă.

— Ham! făcu bucuros câinele Timothy, încercând să se uite și el pe geam.

— Jos, Tim! Las-o pe Anne să arunce o privire.

Anne era sora mai mică a lui Julian. Fata scoase capul pe fereastră.

— Intrăm în gara Kirrin! spuse ea. Sper că mătușa Fanny ne așteaptă.

— Bineînțeles că ne așteaptă! zise Georgina, verișoara copiilor.

Semăna mai mult cu un băiat decât cu o fată, fiindcă avea părul tuns foarte scurt și buclat. Și ea avea o expresie

LIBRIS | books
hotărâtă, ca Julian. O dădu pe Anne la o parte și se uită pe geam.

— Mă bucur că mă întorc acasă, spuse fata. Îmi place la școală, dar o să fie amuzant la vila Kirrin și poate o să mergem cu barca pe insulă și o să vizităm castelul. N-am mai fost acolo de vara trecută.

— Acum e rândul lui Dick să se uite pe geam, zise Julian, întorcându-se către fratele său mai mic, un băiat drăgălaș care stătea într-un colț și citea. Se vede Kirrinul deja, Dick. Nu te poți opri din citit pentru o secundă?

— E o carte atât de interesantă, spuse Dick și o închise cu putere. Cea mai palpitantă poveste de aventuri pe care am citit-o vreodată!

— Pf! Pun pariu că nu e la fel de interesantă ca aventurile prin care am trecut noi! îi dădu Anne replica prompt.

Era adevărat că cei cinci, cu tot cu Timmy, cu care împărțeau totul, trecuseră prin cele mai uimitoare aventuri.

Acum părea că urmau să aibă o vacanță plăcută și liniștită, cu plimbări lungi pe stânci și, probabil, cu excursii cu barca lui George pe insula Kirrin.

— Am muncit din greu la școală trimestrul ăsta, spuse Julian. Vacanța o să-mi prindă numai bine.

— Ai slăbit, zise Georgina.

Nimeni nu-i spunea așa. Toți îi spuneau George. Nu răspundea niciodată la un alt nume. Julian rânji.

— Mă îngraș eu la vila Kirrin, nu-ți face griji! Se va ocupa de asta mătușa Fanny. Se pricepe de minune să îngrașe oamenii. O să-mi facă plăcere s-o revăd pe mama ta, George. E tare de treabă.

— Da. Sper că tata o să fie în toane bune vacanța asta, spuse George. Așa ar trebui. Mama mi-a zis că tocmai ce a terminat cu succes niște experimente noi.

Tatăl lui George era om de știință și lucra mereu la câte un proiect. Îi plăcea liniștea și, uneori, îi sărea țandăra când n-avea parte de tihna de care avea nevoie sau când lucrurile nu mergeau chiar cum își dorea. Copiii erau de părere că temperamentala Georgina seamănă foarte mult cu el! Și ei îi sărea țandăra când lucrurile nu mergeau bine.

Mătușa Fanny îi aștepta în gară. Cei patru copii săriră pe peron și se repeziră s-o îmbrățișeze.

George a fost prima. O îndrăgea mult pe blânda ei mamă, care a apărat-o de multe ori când tatăl s-a înfuriat pe ea. Timmy țopăia și lătra de bucurie. O adora pe mama lui George.

Ea îl mângâie, iar cățelul încercă să se ridice pe labele din spate și s-o lingă pe față.

— Timmy a crescut ceva de speriat! spuse ea râzând. Jos, amice! O să mă dobori.

Timmy chiar era un câine mare. Toți copiii îl iubeau, pentru că era loial, iubitor și credincios. Se uita cu ochii

lui căprui când la unul, când la altul, bucurându-se de entuziasmul copiilor. Timmy le împărtășea bucuria, ca de obicei.

Dar persoana pe care o iubea cel mai mult era, desigur, stăpâna lui, George. Îl avea de când era pui. Îl lua la școală în fiecare trimestru, deoarece ea și Anne mergeau la un internat unde aveau voie cu animale de companie. În caz contrar, mai mult ca sigur George ar fi refuzat să meargă!

Porniră spre Kirrin în șareta trasă de cal. Bătea vântul și era frig, iar copiii tremurau și își strângeau hainele pe lângă corp.

— E teribil de frig, spuse Anne, căreia-i clănțăneau dinții. Mai frig ca iarna!

— Din cauza vântului, zise mătușa ei și o înveli cu un pled. Bate tare de vreo două zile. Pescarii și-au tras bărcile la mal de teama unei furtuni puternice.

Când trecură pe lângă plaja unde se scăldaseră de atâtea ori, copiii văzură bărcile trase la mal. Acum nu le ardea de scaldat. Tremurau numai când se gândeau la asta.

Vântul șuiera peste mare. Nori uriași treceau cu viteză pe cer. Valurile se izbeau mugind de țărșm. Timmy era agitat și începu să latre.

— Taci, Tim, spuse George, mângâindu-l. Va trebui să fii cuminte și liniștit, acum că ne-am întors acasă, altfel tata o să se supere pe tine. Tata e ocupat, mamă?

— Da, îi răspunse mama. Dar o să lucreze mai puțin cât sunteți acasă. Zicea că i-ar plăcea să meargă la plimbare cu voi sau să iasă cu barca dacă se potolește vremea.

Copiii schimbă priviri. Unchiul Quentin nu era o companie tocmai plăcută. Îi lipsea simțul umorului și, când copiii se prăpădeau de răs, așa cum li se întâmpla de douăzeci de ori pe zi sau chiar mai des, nu înțelegea ce era așa amuzant.

— Se pare că vacanța asta n-o să fie prea veselă dacă unchiul Quentin stă prea mult pe capul nostru, îi spuse Dick încet lui Julian.

— Ssst, făcu Julian, temându-se ca mătușa lor să nu-i audă și să se supere.

George se încruntă.

— Ah, mamă! Tata o să se plictisească teribil dacă vine cu noi – și o să ne plictisim și noi.

George spunea tot ce-i trecea prin cap. Nu putea nicio dată să-și țină gura. Mama ei oftă.

— Nu vorbi așa, dragă. Cred că taică-tău o să se sature după o vreme. Dar îi va prinde bine să petreacă timp în compania unor copii ca voi.

— Am ajuns! spuse Julian când șareta se opri în fața unei case vechi. Vila Kirrin! Vai, cum mai șuieră vântul în jurul ei, mătușă Fanny!

— Da. Toată noaptea a urlat, zise mătușa. Julian, du șaretă în spate după ce luăm bagajele. A, uitate că a venit unchiul vostru să ne ajute!

Unchiul Quentin ieși în curte. Era un bărbat înalt, cu o figură inteligentă și sprâncene încruntate. Le zâmbi copiilor și le sărută pe George și Anne.

— Bine ați venit la vila Kirrin! zise. Mă bucur că părinții tăi sunt plecați, Anne, pentru că așa sunteți din nou cu toții aici!

Curând se așezară să mănânce și să bea ceai.

Mătușa Fanny le pregătea mereu o masă pe cinste, întrucât știa că le era foarte foame după un drum atât de lung cu trenul.

Până și George se sătură, în sfârșit, și se lăsă pe spătarul scaunului, dorindu-și să mai poată mânca încă una dintre chiflele delicioase coapte de mamei ei.

Timmy stătea lângă ea. N-ar fi trebuit să fie hrănit în timp ce mâncau, dar, surprinzător, o grămadă de bucățele ajungeau la el pe sub masă!

Vântul urla în jurul casei. Ferestrele zdrăgăneau, ușile tremurau, iar covoarele de la intrare se ridicau și coborau când sufla curentul pe sub ele.

— Arată de parcă s-ar foi niște șerpi pe sub ele, spuse Anne.

Timmy îi urmărea și mârâia. Era un câine deștept, dar nu știa de ce covoarele se mișcau așa ciudat.

— Sper să se oprească vântul la noapte, spuse mătușa Fanny. Aseară m-a ținut trează. Dragă Julian, pari cam slab. Ai avut mult de muncă? Trebuie să te pun la îngrășat.

Copiii izbucniră în râs.

— Exact asta am zis că o să spui, mamă! zise George. Vai de mine, ce-i asta?

Rămaseră nemișcați, speriați. Pe acoperiș se auzi o bufnitură puternică, iar Timmy își ciuli urechile și mârâi înverșunat.

— A zburat o țigla de pe acoperiș, spuse unchiul Quentin. Ce enervant! Fanny, când se oprește furtuna trebuie să chemăm pe cineva să fixeze țiglele care se mișcă, altfel o să plouă în casă.

Copiilor le-ar fi plăcut ca unchiul să se retragă în birou după ceai, ca de obicei, dar de data asta rămase cu ei. Ar fi vrut să joace ceva, dar nu se simțeau confortabil în compania lui. Nu se pricepea la jocuri, nici măcar la cele simple, cum ar fi șeptică.

— Julian, știi un băiat pe nume Pierre Lenoir? întrebă deodată unchiul Quentin, scoțând o scrisoare din buzunar. Cred că merge la școală cu tine și Dick.

— Pierre Lenoir. A, te referi la Funingine, spuse Julian. Da, e în clasă cu Dick. E un mare zăpăcit.

— Funingine! De ce-i zici așa? întrebă unchiul Quentin. Ce nume prostesc pentru un băiat.

— N-ai mai spune asta dacă l-ai vedea, spuse Dick râzând.

— Are părul negru ca funinginea, ochii ca niște cărbuni, sprâncene care parcă sunt desenate cu tuș.

— Dar ce nume i-ați pus – *Funingine!* spuse unchiul Quentin. În fine, am corespondat cu tatăl băiatului. Suntem amândoi preocupați de aceleași chestiuni științifice. De fapt, l-am întrebat dacă n-ar vrea să stea la noi câteva zile, împreună cu fiul său, Pierre.

— I-auzi! zise Dick, plăcut surprins. N-ar fi rău deloc să petrecem un pic de timp cu Funingine, unchiule. Dar e cam zăpăcit. Nu face niciodată ce i se spune, se cațără peste tot și poate fi îngrozitor de obraznic. Nu știu dacă ți-ar plăcea de el.

După ce-l auzi pe Dick, unchiului Quentin începu să-i pară rău că îl invitase pe Funingine. Nu-i plăceau băieții obraznici. Nici cei zăpăciți.

— Hm, făcu el, punând scrisoarea deoparte. Mai bine vă întrebam înainte de a-i spune tatălui său să-l aducă și pe el. Poate reușesc să-l conving să-l lase acasă.

— Nu, tată, spuse George, care deja îl plăcea pe Funingine Lenoir. Lasă-l să vină. Îl luăm cu noi pe afară și poate o să ne distrăm mai bine!

— Mai vedem, spuse tatăl ei, care deja se hotărâse că nu vrea să-l vadă pe-acolo pe băiat dacă e zăpăcit, obraznic și se cațără peste tot.

George era destul de zvăpăiată și fără un băiat neastâmpărat care s-o îmboldească!

Spre ușurarea copiilor, unchiul Quentin se retrase să citească pe la ora opt. Mătușa Fanny se uită la ceas.

— E timpul ca Anne să meargă la culcare, spuse. Și tu, George.

— Hai să mai jucăm cu toții o tură de șestică, mamă, o rugă George. Joacă și tu cu noi. E prima noastră seară acasă. Oricum n-o să pot adormi cu vântul ăsta care vuieste! Hai, mamă, încă o tură și după aia ne culcăm. Julian cască deja de-i crapă fălcile!

Șocul din toiul nopții

Se bucurară când urcară scările spre dormitoarele confortabile. Toți copiii căscau. Drumul lung cu trenul îi obosea.

— De s-ar opri vântul ăsta îngrozitor! spuse Anne, trăgând perdeaua și uitându-se la întunericul de afară. Se vede luna, George. Tot apare și dispare după norii care fug pe cer.

— Să fie sănătoasă! zise George, azvârlindu-se în pat. Mi-e tare frig. Haide, Anne. Să nu răcești lângă fereastra aia.

— Ce zarvă fac valurile! spuse Anne de lângă fereastră. Iar vântul șuieră și vuieste în frasinul cel bătrân și-l înclină până la pământ.

— Timmy, hai odată, îi porunci George, chircindu-și degetele reci de la picioare. Asta-i partea bună când sunt acasă, Anne. Pot să dorm cu Timmy în pat! Îmi ține mai cald decât o sticlă cu apă fierbinte.

— Nici acasă n-ai voie să-l lași în pat, așa cum n-ai voie nici la școală, spuse Anne, cuibărindu-se în pat. Mătușa Fanny crede că doarme în coșul de colo.

— Păi, nu-l pot opri să se suie în pat noaptea, dacă nu vrea să doarmă în coș, spuse George. Așa, dragă Timmy. Încălzește-mi picioarele. Unde ți-e nasul? Dă să-l mângâi. Noapte bună, Tim. Noapte bună, Anne.

— Noapte bună, spuse Anne somnoroasă. Sper să vină băiatul ăla, Funingine, tu nu? Pare amuzant.

— Da. Și oricum tata o să stea cu domnul Lenoir, tatăl băiatului, și n-o să iasă cu noi, spuse George. E bine intenționat, dar ne strică distracția.

— Nu prea știe să râdă, spuse Anne. E prea serios. O bubuitură puternică le făcu să tresară.

— E ușa de la baie! spuse George și gemu. Probabil că au lăsat-o băieții deschisă. E genul de zgomot care îl scoate pe tata din sărite! Iar s-a auzit!

— S-o închidă Julian sau Dick, zise Anne, care începuse să se încălzească.

Dar Julian și Dick se gândeau că George sau Anne aveau s-o închidă, așa că nu se ridică niciunul din pat să se ocupe de ușa care se izbea.

Nu trecu mult și de jos se auzi vocea bubuitoare a unchiului Quentin, care acoperi vuietul vântului.

LIBRIS books
— Careva să închidă ușa aia! Cum să lucrez în gălăgia asta?

Cei patru copii săriră de îndată din pat.

Timmy coborî din patul lui George. Căzură cu toții peste el când se repeziră spre ușa băii. Se puseră pe chiotit și îmbrâncit. Apoi auziră pașii unchiului Quentin pe scări și cei cinci fugiră în liniște în camerele lor.

Vuietul nu se oprea. Unchiul Quentin și mătușa Fanny urcară la etaj, să se culce. Unchiul Quentin scăpă din mână clanța ușii dormitorului și ușa se trânti atât de tare încât o vază căzu de pe polița din apropiere.

Unchiul Quentin tresări, surprins.

— Furtuna asta nenorocită! spuse el enervat. De când stăm aici n-am mai văzut așa ceva. O să distrugă bărcile pescarilor dacă se înrăutățește, chiar dacă le-au tras la mal.

— O să se domolească în curând, dragă, zise mătușa Fanny, pe un ton liniștitor. Probabil că până dimineață o să se oprească de tot.

Dar se înșela. Furtuna nu se domoli peste noapte. Dimpotrivă, vui în jurul casei cu și mai mare putere, urlând de parc-ar fi fost vie. Nimeni nu puse geană pe geană. Timmy mârâi încet, pentru că nu-i plăceau freamătele, zdrăngăniturile și vuietele.

Spre dimineață, vântul se dezlănțuise de-a dreptul. Anne se gândi că semăna cu un om furios la culme, gata să facă prăpăd. Fata tremura în pat de frică.

Deodată se auzi un zgomot straniu. Ca un geamăt de jale și un scârțâit puternic, de ziceai că cineva se văita de durere. Cele două fete se ridicară în capul oaselor, îngrozite. Ce să fi fost?

Auziră și băieții. Julian sări din pat și dădu fuga la fereastră. Văzu bătrânul frasin, înalt și întunecat în lumina tremurătoare a lunii. Se apleca tot mai tare într-o parte!

— Frasinul! Cade! strigă el, speriiindu-l teribil pe Dick. Îți spun că o să cadă. O să se prăbușească peste casă! Repede, să le avertizăm pe fete!

Strigând cu putere, Julian ieși din dormitor pe palier.

— Unchiule! Mătușă! George și Anne! Veniți repede jos. Cade frasinul!

George sări din pat, își luă halatul și alergă pe ușă, chemând-o și pe Anne.

Fetița i se alătură. Timmy alerga în față. La ușa dormitorului mătușii Fanny apăru unchiul Quentin, uimit peste măsură, legându-și halatul la brâu.

— Ce-i cu gălăgia asta? Julian, ce...?

— Mătușă Fanny! Hai jos! Se prăbușește frasinul! Auzi ce tare geme și scârțâie! strigă Julian, agitat la culme. O

EPIS | WE KNOW books
să rupă acoperișul și o să ajungă în dormitoare! Ascultă, acuși cade!

Toată lumea coborî în grabă la parter. Cu un vaier îngrozitor, frasinul uriaș a fost smuls din rădăcini și a căzut pe vila Kirrin. Se auzi o bubuitură teribilă și zdrăngănitul țiglelor căzute la pământ.

— Aoleu! făcu biata mătușă Fanny, acoperindu-și ochii. Am știut eu că o să se întâmple ceva! Quentin, ar fi trebuit să tăiem din vârful frasinului. Am știut că o să cadă la o furtună puternică. Ce s-a întâmplat cu acoperișul?

După marea bubuitură urmară și alte zgomote, bufnituri și trosnete, făcute de lucruri în cădere. Copiii habar n-aveau ce se întâmpla. Timmy era furios și lătra tare. Unchiul Quentin bătu cu palma în masă de tresărire cu toții.

— Faceți-l să tacă! Îl dau afară!

Dar nimic nu-l putea opri pe Timmy din lătrat și mârâit în noaptea aceea, așa că George îl împinse în cele din urmă în bucătăria încălzită și îl închise acolo.

— Și mie îmi vine să latru și să mârâi, spuse Anne, care știa exact cum se simțea Timmy. Julian, copacul a rupt acoperișul?

Unchiul Quentin luă o lanternă puternică și urcă cu grijă scările până la etaj, ca să vadă care erau pagubele. Când coborî, era cam palid.

— Copacul s-a prăbușit în pod, a rupt tavanul și a distrus dormitorul fetelor, spuse el. O creangă mare a pătruns și în camera băieților, fără să facă multe stricăciuni. Dar camera fetelor e distrusă! Ar fi murit dacă ar fi fost în pat.

Amuțiră cu toții. Gândul că George și Anne scăpaseră ca prin urechile acului era înfricoșător.

— Ce bine că am zberiat cât de tare am putut ca să le avertizez, spuse Julian bucuros când văzu că Anne se albise la față. Liniștește-te, Anne. Gândește-te ce poveste grozavă o să ai de spus când te întorci la școală, trimestrul următor.

— Cred că niște cacao fierbinte ne-ar prinde bine tuturor, spuse mătușă Fanny, venindu-și în fire, deși era cam speriată. Mă duc să fac. Quentin, vezi dacă mai e aprins focul în birou. Ne-ar prinde bine un pic de căldură!

Focul încă ardea. Se adunară cu toții în jurul lui. Se bucurară când mătușă Fanny intră cu cacaua aburindă.

Anne sorbi din cacao și privi curioasă în jur. Acolo lucra unchiul ei la toate lucrurile acelea deștepte. Acolo își scria cărțile dificile din care Anne nu înțelegea nimic. Acolo își făcea diagramele ciudate și experimentele neobișnuite.

Dar unchiul Quentin nu părea prea deștept în momentul acela. Părea mai degrabă rușinat, cumva. În curând, Anne înțelese de ce.